

FRANKA

AZ ESZTERGOMI TEMESVÁRI PELBÁRT FERENCES GIMNÁZIUM ÉS KOLLÉGIUM -
A PAX ET BONUM ESZTERGOMI FERENCES DIÁKEGYESÜLET LAPJA

ÁKIKRE BÜSZKÉK VAGYUNK...
Göncz Gábor geofizikus

Öregdiák-
találkozók

Nyári kirándulások
és
vitórlástáborok

Elköszönés

Tokár János atyától

INTERJÚ:

P. Bécser Róbert
a Franka új igazgatója

XXI. évfolyam,
2014/3. szám
2014. október

Beszélgetés P. Bécser Róberttel, a Franka új igazgatójával

– *Körülbelül másfél hónapja tart a tanítás. Hogy érzed magad?*

– Nehéz az átállás. Nagyon más a stílus, mint a Szent Angélaban, annak ellenére, hogy voltam már itt jó tizenkét évvel ezelőtt. Az Angélaban 6 és 18 év közötti gyerekek vannak, a kétharmaduk lány, itt pedig kizárólag fiúk vannak és kollégisták.

– *De azért kezdted már megszokni?*

– Visszaszokni – fogalmazzunk így! De a csiripelő hangú 6-7 éves gyerekek, kislányok nagyon hiányoznak az aranyos köszönésükkel, lelkesedésükkel.

– *Nyáron még hosszú ideig úgy tűnt, hogy nem lesz változás az iskola életében, nem lesz igazgató-váltás. Várakozó állásponton voltál vagy egyszerűen csak az utolsó pillanatban kerestek meg ezzel?*

– Az egész rendtartomány izgalommal figyelte az esztergomi eseményeket, hiszen az egyik legfontosabb intézményünkről van szó. Alapvetően azzal voltam elfoglalva, hogy a Szent Angélaban az utódomnak átadjam a dolgokat. Ráadásul az Angéla hivatalosan idén lett ferences iskola, és régóta várt beruházásokat sikerült eszközölni, így augusztus 10-ig az ottani építkezésekkel voltam elfoglalva.

– *Amikor fölkerestek azzal a kéréssel, hogy legyél itt az igazgató, mi futott át rajtad először, mik voltak az első gondolataid?*

– Az Angéla 11 éve után kértem a tartományfőnök atyától, hogy egy kicsit nyugalmasabb beosztásom legyen. Egy olyan évet kértem, amikor az ember összeszedheti magát, lelkileg is pihen, újraorientálódik. Némi humorral sikerült megállapítanom, hogy itt egy nagy pihenés és újraorientálódás vár rám. Ebben eddig nem csalódtam.

– *Említetted, hogy korábban már voltál itt...*

– Igen, '93-tól voltam itt, két osztályt vittem végig, durván 8 évet töltöttem ezen a helyen.

– *Ha erre az időszakra visszatekintesz, mi az, ami kitűnik ebből?*

– Az a 8 év nagyon szép volt, számomra a hőskor. Akkor voltam kezdő pedagógus, lelkes, fiatal szerzetes. Az első osztállyal nagyon jó kapcsolat alakult ki, rendkívül tehetségesek voltak, tehát mindig nagy nosztalgiával tekintettem vissza az esztergomi évekre, még az angélas aranykorból is. Más prefektusként a gyerekek között lenni, és más ennyi év elteltével igazgatóként visszatérni.

– *Megváltoztál?*

– Folyamatosan változunk, öregsünk. Azért nagyon más a Szent Angéla. A gyerekek életkora, összetétele, a feladat jellege különbözik az ittenitől. Ráadásul azt az iskolát föl kellett építeni, bár nem én voltam az első igazgató. A hagyományok nagyon hiányoztak. Kihívás volt, izgalmas kísérletezési terep, és próbáltam a Frankából hozott dolgokat átvenni, átültetni, mint például az osztálykirándulások, a lelkigyakorlatok rendjét. És nyilvánvaló, hogy most az angélas tapasztalataimat próbálom kamatoztatni.

– *Könnyebb lett volna a Szent Angélaban, ha többen vagyatok ferencesek mint Esztergomban vagy Szentendrén?*

– Kevesen voltunk, de mindig nagyon jó kapcsolatot áptunk egymással. Jó volt a közösség, az együttműködés, ráadásul a civil tanárok jelentős része ferences diák volt, így remekül tudták segíteni a munkánkat, ismerték jól a lelkiséget. Ha papíron hárman is voltunk, de a testvérek Pasarétről és a Margit körútról rendszeresen feljártak hittant tartani, misézni. A Reményik Sándor-féle templom és iskola egysége szépen megvalósult.

– *Térjünk át a Frankára. Hogyan látod az iskolát? Milyen terveid vannak, miben lesz más?*

– Őszintén megmondom: nem készültem ide, nem pályáztam, mint ahogy a világi iskolákban szokás. Nem volt előzetes nagy elképzelésem. Most a tájékozódás korszakát élem. Ebből fakadóan nem illik hirtelen, meg gondolatlanul nagy változásokat eszközölni. Alapvetően úgy érzem, hogy az iskola hagyományai, a konzervatív irány azt predestinálja, hogy óvatosan nyúljunk bármihez. A megtartás és a megőrzés motivál.

Impresszum

AZ ESZTERGOMI TEMESVÁRI PELBÁRT
FERENCES GIMNÁZIUM ÉS KOLLÉGIUM –
A PAX ET BONUM ESZTERGOMI
FERENCES DIÁKEGYESÜLET LAPJA
2500 Esztergom, Bottyán János u. 10.

Telefon: 33/510-293; Fax: 33/510-291
Honlap: <http://franka-egom.ofm>
E-mail: franka@index.hu

Felelős kiadó: Bécser Péter P. Róbert OFM igazgató
Felelős szerkesztő: Keppel Dániel
Szerkesztő munkatárs: Kedves Ilona
Tervezés: keppel

Fotók:
László Miklós 11/B (címlap), iskolai archívum

Nyomdai előkészítés: Bohner Ferenc
Nyomdai munkák: TypoMix Kft. - 06 30/9408-328

...rácsodálkozva a természet ajándékot látok benne.
Ajándékot, amely mögött felsejlik az Ajándékozó.

– *Van, amit nagyon szeretnél megvalósítani, ami csak hozzád lesz majd köthető?*

– Egyelőre semmi forradalmi változásra nem készülök. A tájékozódás korszaka van. Ismerem az iskola értékeit.

– *A Franka történetében ugyanakkor rendhagyó fordulat, hogy két civil igazgatóhelyettes is segíti a munkádat. Ezt a változást Te szorgalmaztad?*

– Azt azért ne felejtjük el, hogy a kollégiumi igazgatóhelyettes, (régí nevén) a rektor atya továbbra is ferences – Gábor testvér személyében. A ferences jelenlét nagyon fontos, elsősorban a kollégiumban. A tanároknak ugyanakkor kis hányada ferences. Az osztályfőnökök túlnyomó többsége is civil. Úgy gondolom, hogy ha a munka dandárját ők végzik, akkor úgy illik, hogy a vezetésben is helyet kapjanak. Ezzel szeretném jobban megbecsülni a civil munkatársainkat.

– *Említetted a hagyomány fontosságát. Az öregdiákok felé milyen elképzeléseid vannak?*

– Az évek elteltével a két osztályom (a 97-es és a 2001-es) már öregdiáknak számít. Minden fontosabb programban számítok rájuk. A családokkal nagyon szoros a kapcsolat. Ez egy viszonylag fiatal generáció, őket jobban ismerem. A korábbi diákjainkat kevésbé, eddig nem volt velük kapcsolat. De azt máris szeretném jelezni, hogy az elmúlt másfél hónapban nagyon sokan megkerestek és fölajánlották segítségüket. Köztudomású, hogy mekkora szerepet játszanak az iskola életében az öregdiákok.

– *Elszabadva egy kissé a funkcióktól, feladatoktól, mint ferences szerzetes, ha lehetne, melyik időszakot élnéd újra az életben?*

– Nagy élmény volt a noviciátus Balázs atyával itt, Esztergomban, amikor a kommunizmus hajója már recsegett-ropogott. Komoly élményeim fűződnek az angélas osztálykirándulásokhoz. Mivel nem volt saját osztályom, ezért sok osztagot kísérhettem el, bekapcsolódhattam ezekbe a programokba. Assisi minden évben hihetetlen nagy megújulás. De nagyon szeretem a természetet, a természetjárást. Annak idején az esztergomi osztállyal is rengeteget voltunk biciklitúrán vagy a hegyekben... Számomra mindig nagyon megerősítő, és a ferences lelkiség egyik jellemzője, hogy rácsodálkozva a termé-

szet ajándékot látok benne. Ajándékot, amely mögött felsejlik az Ajándékozó is. Ez a pedagógia hitvallásom is: az iskola feladata az lenne, hogy mutassa be a teremtett világot úgy a gyerekeknek, mint egy ajándékot, ők is vegyék észre, hogy ajándékot kaptak, és ott van a háttérben az Ajándékozó.

– *Mondhatjuk azt, hogy Szent Ferenc életéből ez ragadott meg a leginkább?*

– Igen, a Nap testér, a Hold nővér stb. testvérek, nekünk adott teremtmények. A testvérek mögött pedig a közös összekötő kapocs az Atya.

Keppel Dániel

Elköszönés János atyától...

Szűhől kívánom, hogy Szent Ferenc derűjével, egyszerű örömeivel és befogadó szeretetével folytassa az Alma Mater a tiszteletét, nevelést. „Így egykor, igazi érteni tudóként ragyogni fog, miként az égen a csillagok.” (Dán 7.3)

Dr. Gaál Endre (1964/H) protonotárius, kanonok, nagyprépost

Kedves János atya, kedves Öregdiáktársam!

Nem tudom, hogy örömmel vagy sajnálattal vegyes érzelmekkel fogadjam a hírt! Sajnálattal, mert sokat tettél az Alma Materért, és bizonyára hiányozni fognak rendtestvéreidnek és diákjaidnak egyaránt. Örömmel, mert kicsit talán megpihenhetsz! Új kinevezésedhez gratulálok, Isten áldását kérve munkádra! Egyúttal megköszönöm a Franka Napi meghívást és vendéglátást, csodálatos érzés volt ott lenni! Gratulálok a gyerekeknek a színészi teljesítményhez, a darab rendezőjének és a közreműködő stábnak a munkájukhoz! Ígérem, hogy Budapesten járva tiszteletemet teszem nálad!

Szeretettel üdvözöllek:

Szabó Tibor (1973/A)

Kedves János atya!

Először is szeretném megköszönni a hosszú évek alatt végzett áldásos munkádat, szolgálatodat Esztergomban, az iskolában. Isten fizesse meg! Másodsorban kívánok jó egészséget, és lelki erőt, hogy új helyeden és beosztásodban is szolgálhasd a Jóistent, és persze a híveket. Isten áldását kérve munkádra, öregdiáki lelkülettel üdvözöl:

Gerendás János (1982/A)

Tisztelt János atya!

Hálásan köszönöm az egész 2006/A osztály nevében mindazt a fáradozást és sok-sok ajándékot, amivel nemcsak egy érettségi bizonyítvány eléréséhez segítettek minket, hanem a helytállásra nevelést is megtanították ebben a világban, valamint a Jézus iránti szeretetet. Isten tegye teljessé a jót, amit megkezdett Önben.

Diakónusi áldással:

Lakatos Bence (2006/A)

Vannak legendás nevelők, akikre jószággal gondolunk! Te is ott vagy közöttük! Az Úr új feladatot ad, de ezzel mi is így vagyunk „kint” a világban! Egy biztos, hogy Téged az Isten ferences „barátnak” teremtett: ideje több madárnak prédikálni és több farkast megbékíteni! A Kiss testvérek mindenben Veled vannak és lesznek!

Kiss Norbert (1993/B)

Tisztelt Igazgató Úr, kedves János atya!

Szeretném megköszönni mind könyvtárvezetőként, mind szülőként az elmúlt tíz esztendőt. (János atya ugyan tizenhét, én viszont csak tíz éve vagyok igazgató.) A frankában mindig partnerre találtam, bármilyen rendezvényünkkel kerestem meg az iskolát. Méghozzá nem is akármilyen partnerre a gimnázium diákjai a legjobban viselkedő, legértelmesebb, legnyitottabb fiatalok Esztergomban. Legalábbis ez személyes tapasztalatom. Bízom abban, hogy Alma Materükön kívül Esztergomban a könyvtár is adott némelyiküknek életre szóló útvalót.

Köszönöm János atyának fiammal szembeni megértő, türelmes magatartását. Akkor az rendkívül jólesett elkeseredett anyai szívemnek. És köszönöm a prédikációkat és beszédeket, amiket volt szerencsém hallani János atyától. Szerettem egyszerű, keresetlen szavait, tiszta, egyértelmű gondolatait.

Bárhova kerül is, maradjon ilyen mindig, ezt kívánja szeretettel és tisztelettel:

Várady Eszter szülő,
az esztergomi Helischer József
Városi Könyvtár igazgatója

Kedves János atya!

Isten áldjon a ferences közösségért, iskolánkért végzett sok és eredményes munkáért! Isten éltesse Téged és adjon testi-lelki erőt, egészséget további feladataid végzéséhez!

Köszönjük!

Kreis István (1974/B)

Isten áldása kísérje a Franka volt igazgatóját, János testvért, aki sok frankás diákot segített belépni a nagybetűs Életbe, és akik szeretettel gondolnak rá. A legtöbbszörre tanította, amit tanítani lehet: embernek lenni és szeretni! Nagy szeretetét, odaadását, szakmai tudását, amivel diákjait a szépre és a jóra tanította, soha nem lehet elfelejteni. A jó Isten kísérje útját olyan szeretettel, amilyennel János testvér a tanítványait útnak indította!

Kelemen Mária

Kedves János atya!

Leveledet olvasva önkéntelenül is az volt az első gondolatom, hogy micsoda nagy idő az a 17 év, mennyi minden történik, történhet ezalatt. Aztán rájöttem, hogy János atya 17 éve éppen akkor kezdte meg igazgatói szolgálatát, amikor én elsőként a Frankába kerültem 1997-ben. Hát, így telik az idő... Az új feladathoz sok erőt kívánva és Isten áldását kérve szeretettel üdvözöl: Zombai

Sándor (2001/B)

Kedves János atya!

Köszönjük odaadó munkáját, a jó Isten áldása kísérje Önt élete minden napján. Emlékszem rá, 2001-ben, amikor érettségiztem Áron atya osztályában, egyik szombaton engem megszólított János atya, hogy nincs-e kedvem kicsit segíteni neki: ablakot mosni a szobájában? Szívesen elvállaltam a feladatot. Sajnos közben megrepedt az üveg, és ki is tört. Nagyon féltem attól, hogy mi lesz János atya reakciója? Láttam, hogy vérzik a kezem, nagyon aggódott, nincs-e komolyabb sérülésem. Azt hittem, majd jól leteremt, hogy miért nem vigyáztam. Rám mosolyogva a következőt mondta: „Ablak, vagyis üveg lesz bármennyi, fontos hogy neked nincs nagyobb sérülésed!” Még egyszer köszönünk mindent, és hálát adok a jó Istennek János atyáért, hogy megismerhettem. Előd atyára meg kérem a Szentlélek áldását, segítse őt pályafutása során!

Kovács Krisztián (2001/C)

Korszakváltó ferences

Az 1991-ben végzett osztályunk búcsúzik most János atyától. Igaz, hogy bennünket csak egy évig tanított, illetve volt prefektusunk, osztályfőnökünk, de az útvalót, amit személyesen tőle kaptunk, a mai napig használjuk. Hit, szeretet, erő és kitartás. Talán ezek a legfontosabbak egy 14 éves, családjától hirtelen elszakított gyerekeknek, akik ugyan a szentmisén már öltönyt láthatnak a hívők, de lélekben gyermekként keresgélnek az új kapcsolatokat egy új intézményben. Mi sem voltunk mások 1987-ben, sőt többen csonka családból érkezünk a ferences közösségbe. Nem titkoltam soha én sem, hogy a legfontosabb atyai intéseket és kellő ritmusérzékkel az atyai, szeretetteljes, ám szükségszerű fejbekólintásokat János atyától kaptam. Ami azonban a legfontosabb: tőle fogadtam el a kritikát, tőle lettem jobb ember. És tudom, sokan vagyunk a volt osztályban vagy azon kívül, akik ugyanígy éreznek. János volt sokáig az egyetlen példaképem, az egyetlen viszonyítási alapom a becsületes élethez. Amikor a gimnázium utáni években, fiatalon éppen siklott valamire az életem – vagy bármelyik osztálytársé –, bármikor hívhattuk atyánkat lelki tanácsért. Amikor osztálytársunk pár éve váratlanul itt hagyott bennünket, János atya sírva celebrálta a misét, és mi sírva búcsúztunk Gergőtől. Közösség voltunk a kezdetektől, amelynek szellemi vezetője János atya volt. Őszinte, emberi hangja, egyszerűen megfogalmazott mondanivalója valóban kincs ebben a szerteágazó, és kiismerhetetlen világban.

Bár az élet nem áll meg egy igazgatóváltástól, és az új igazgató atyának itt is sok sikert kívánva a háttérben, az osztály országban szerteséjével élő tagjai meggyeztünk abban, hogy egy számunkra rendkívül fontos lelki korszak lezárult. János atya nemcsak emberként állított példát elénk, hanem intézményvezetőként egy olyan időszakban tartotta fenn a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumot, amikor a rendszerváltás utáni években, gombamód kezdtek szaporodni a különböző felekezeti intézmények, és a finanszírozás napi problémává vált. János atya azonban nem csak fenntartotta, üzemeltette az intézményt. Rangját segített megőrizni, ami nekünk, öregdiákoknak ugyanolyan fontos, mint a ferences rendnek.

Köszönjük János ezt a 20 évet, köszönjük a korszakot, amikor férfikká, családapákká váltunk. Köszönjük, hogy mellettünk álltál minden bajunkban, köszönjük, ha velünk maradsz. Új állomáshelyeden pedig azt kívánjuk, ugyanazzal a hévvel építsd közösségedet, ahogy azt megszoktuk tőled!

Az új korszakhoz hitet, kitartást és erőt kívánunk az új iskolavezetésnek és a tanári karnak, valamint ezen levéllel biztosítjuk öregdiáktársainkat, volt tanárainkat: ahogy eddig is, ezután is számíthatnak a segítségünkre!

Váczy-Hübschl István (1991/B)

Tisztelt Igazgató Úr, kedves János atya!

Az 1959-ben végzett humán, illetve reál osztály tagjainak megbízásából és képviselőnkben hálás köszönetünket fejezzük ki Alma Materünk kiváló igazgatójának, Tokár János atyának és a szerzetesi közösségnek. Továbbá hálás köszönet az iskola titkárnak Kedves Ilonának, a tantestület tanárainak, valamint a takarítóknak és konyhai dolgozóknak, hogy találkozóink és látogatásaink alkalmával a hagyományoknak megfelelően őszinte szeretettel, szelíd lelkülettel és ferences derűvel fogadtak bennünket, ahol mindig maximális ellátásban részesültünk lelki és anyagi vonatkozásban egyaránt.

Külön köszönjük a meghitt, bizalmi légkört, a hit- és szeretetközösségbe tartozás érzékelését. Ezáltal válik lehetővé, hogy az érdektelen, közömbös és szabados tömegek ne sodorjanak magukkal bennünket és ne legyünk rabjai beszűkülő önös érdekeinknek.

Ebben a szabadelvű világban megmaradni hívő embernek csak a szeretetre, bizalomra alapozott közösségekben lehet, ahol a hit a kötőanyag és a megtartó erő. Tehát ahol a hit a ferences szeretet szintjére emelkedik, ott érezzük jól magunkat mi, ferences öregdiákok.

Ezért nem hagyhatjuk azt, hogy minden eddigi hagyományos érték mögé kérdőjel kerüljön, és a szabadelvűség váljék uralkodóvá. Tudatosan járatták le a pénzvilág erkölcstelen emberei az istenhit értékrendszerét nihilizmusba kergetve ezzel embertömegeket. Tönkre akarják tenni a társadalom alapsejtjét: a családot, a házasságot, meggyengítve a szülők erkölcsi tekintélyét. Az apák kikerülnek a családból, így a gyerekek férfimodell nélkül maradnak. A női egyenjogúság álcája mögé bújva az anyaság intézménye is folyamatosan devalválódik. Itt vetődik fel az egyházi tanintézmények vezetőinek óriási felelőssége a gyermekek keresztény erkölcsök szerinti tanítása, nevelése terén. Ennek érdekében olyan szeretet-közösségeket kell kialakítani a gyermekek részére, ahol érzik, hogy ők is fontosak, és ahol fontos a társadalmi együttélést szabályozó tíz parancsolat elveinek betartása, továbbá ahol van húzóerő és tanári minta a jövőbeli nemzedékek számára.

Summázva a megemlékező gondolatok tartalmát, „retro” istenhitre és „retro” keresztény szellemű oktatásra, nevelésre van szükség ahhoz, hogy a világ jobb lehessen.

Végül őszinte nagyrabecsüléssel és kiváló tisztelettel fejezzük ki hálánkat az Alma Mater vezetőinek, egyben felajánljuk segítségünket imáinkkal és az évek során megszerzett tudásunkkal a jövőbeli oktatási-nevelési színvonal fenntartása és fejlesztése érdekében.

Pinnyey Szilárd (1959/I) s Szabó Pál (1959/R)

Kedves János atya!

Tisztelettel köszönöm áldozatos munkád, mindenkihez való jószágot, a ferences szeretetet. A következő feladatodhoz a jó Isten áldását kérve kívánok minden jót és egészséget!

Üdvözléssel: Müller Marci (1976/A) és családja. Mindent köszönünk!

Tisztelt János atya!

Köszönve azt, hogy szeretett Alma Materünket nagy-szerűen vezetted, kívánok Neked az új feladatodhoz sok kegyelmet, nem utolsósorban jó egészséget is!

Mihályi Gyula

Kedves János atya!

Köszönjük az áldozatos munkádat, amivel a gyermekek százait indítottad el a frankás úton! A jó Isten áldását kérem a további munkádra! Üdvözléssel:

Lengyel Ágoston (1990/B)

Akikre büszkék vagyunk...

„Ne légy szeles.

Bár munkádon más keres,
dolgozni csak pontosan, szépen,
ahogy a csillag megy az égen,
úgy érdemes.”

(József Attila)

Nagyon megtisztelő volt számomra a Pax et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület elnökének, Tokár János atyának a felkérése. Nem vagyok ugyanis híres, országosan ismert ember, csupán egy a sok közül, aki egész családjával együtt nagyon sokat köszönhet a ferenceseknek. Remélem, ez az alábbiakból kiderül.

Az idősebb generációhoz tartozom, hiszen 1963-ban érettségiztem. Érdekes és nehéz is számomra összefoglalni a személyes múltamat úgy, hogy az mást is, főleg a fiatalokat érdekelje, és valami haszna is legyen.

Életemet, mint sokunkét akkor, lényegesen érintették a történelem fordulatai. 1945-ben születtem. Édesapám a MAORT vállalatnál dolgozott 1943-tól a Zala megyei Bázakerettyén vegyészként. Megbecsült szakember volt a háború utáni években is, a kémiai laboratóriumot vezetve aktívan részt vett a kőolajbányászat miatt iparteleppé vált zalai falu társadalmi életében. Itt végeztem az általános iskolát. Ez az iskola olyan színvonalú volt, hogy a kitűnő tanulmányi eredményemet a gimnáziumban is meg tudtam tartani. Igaz, hogy ez nehéznek bizonyult. Csodálatos szabadságban éltünk mi, gyerekek az akkori határsávban. Szabadon járhattuk a csodálatos erdőket és nyaranta mezítláb élveztük a vég nélküli focizást, strandolást és az indiánosdit.

1956 alapvetően változtatott meg a gyermekkori idillt. Már korán éreztem, hogy a valóság és az iskolai, politikai propaganda közt feszültség van. Édesapámat '56 novemberében megválasztották a munkástanács elnökének. Ennek lett a következménye, hogy '57 júliusában internálták, majd '58-ban (vétenül) 4 évre ítélték. Megjárta Tököl, Nagykanizsa, Zalaegerszeg, majd végül Márianosztra börtöneit...

Az ötgyerekes család kereső nélkül maradt. Ahogy az Ady-vers is mondja, ez „történelmi lecke fiúknak”. Gyerekként bele kellett látnom a felnőttek valós világába és az élet nehéz kérdéseibe. Később nem vált ez

káromra! Apám végül '59 augusztusában szabadult két év börtön után – amnesztiával. Abban az évben jelentkezni kellett továbbtanulásra. Az iskolám igazgatója azt mondta, hogy ne is gondoljak gimnáziumra vagy technikumra. Hogyan tovább?

Itt lépett be életembe egy egykori ferences diák, aki akkor a telep lelkésze volt, Szlávik Andor. Ő irányított a gimnáziumba, és Ő vállalta az anyagi terheket a család helyett. Életem egyik legboldogabb napja volt, amikor megtudtam, hogy felvettek.

Nagy élmény volt számomra – aki egy kis zalai településről jöttem – a gimnázium: a szerzetes tanárok, a sokfelől érkezett diákok, a kollégiumi napirend, a csukló, a kimenők és az esténként gyakorlatozó sportornások.

Komolyan fogtam fel helyzetemet, azaz, hogy „más pénzén” tanulok. Emiatt is igyekeztem minden tárgyból, még a számomra nem túl érdekesekekből is a maxi-

mumot elérni. A jó alapoknak köszönhetően sikerült is. Most visszazagondolva a gimnáziumi évekre sokszor jut eszembe a szürke égbolt. Nem voltam igazán felszabadult diák, bár sikeres voltam a tanulásban és a sportban is, alapvetően a kötelességtudás hajtott. A kitűnő tanárok közül kiemelem Zalán atyát, aki az orosz, a latin mellett rávett a német, az angol és a gépírástanulásra is. A későbbiekben a nyelvek a kiküldetésem során nagy előnyt jelentettek. A harmadik évtől kezdődően gondoltam arra, hogy pap leszek én is, bár senki nem tanácsolta. Az érettségi után felvettek az érseki szemináriumba, ahol csodálatos diáktársar-

Göncz Gábor
geofizikus

kat és tanárokat ismertem meg. Egy év után azonban úgy éreztem, hogy nem ez az én utam. Nehéz döntés volt...

A családom anyagi helyzete miatt nem gondolhattam mindjárt egyetemre. Műszerésztanulóként az MMG-ben kezdtem dolgozni. Jó volt a szakmunkások közt is, de

éreztem, hogy többre kell vállalkoznom. Fizikus előkép-zőre kezdtem járni az ELTE-n. Három évvel az érettségi után felvettek a geofizikus szakra. A felvételin Sándor atya is szóba került, ismerték. Az ő fizikaórái és kísérletei nagy segítségemre voltak. Sokat köszönhetek felejt-hetetlen igazgatónk, Hajdú Pál atya matematika tanítá-sának is. 1971-ben kaptam meg az oklevelemet geofizi-kából, mely tudomány a matematikán és fizikán alapul.

A geofizika elméleti ága alap kutatásokat végez (Föld alakja, belső szerkezete, földrengések, a Föld mágneses, elektromos, gravitációs tere, földközeli térségek stb.), a másik ága az ún. alkalmazott geofizika a nyersanyagok kutatását végzi fizikai módszerekkel. Engem ez a gya-korlati rész érdekelt jobban.

Az angol szakirodalomból hamar megtudtam, hogy a kőolaj kutatási módszerek közül a leghatásosabb a szeizmikus módszer. Erre költik a világon az összes kutatási pénz 90 százalékát. Ekkor hideg fejjel döntöt-tem, hogy ezzel fogok foglalkozni. Nem volt rossz dön-tés, ebből éltünk meg a későbbiekben. Olajipari mun-kaviszonyom több mint 43 év. Igen szerencsés volt a választásom, mert még most is örömet találok mun-kámban.

Szeretném itt hangsúlyozni a fiatalok részére, hogy pályaválasztáskor a társadalom valós szükségleteire figyel-jenek!

A politikai, vallási véleménykülönbségeket jó eset-ben felülírja a szakmai tudás. Ezt tapasztaltam a '70-es, '80-as években, sohasem kellett a meggyőződésemet, világnézetemet megtagadni, mégis küldtek először a KGST országokba, majd a széles világba a szakmát mű-velni. Már a pályám elején elhatároztam, hogy szürke eminenciásnak lenni stabilabb dolog, mint főnöknek. Főnökök jöttek, mentek, szervezetek, vállalatok átala-kultak, de a szakmámra és a tudásomra mindig szükség volt. Ehhez az is hozzátartozik, hogy szerencsém is volt, mert sokáig a szakma fejlesztői között dolgozhattam. Rendszeresen olvastam angol, orosz nyelven a szakma legjobb folyóiratait, könyveit. Ezzel komoly előnyre le-hetett szert tenni a lustábbakkal szemben.

1971-ben megnősültem és hamarosan négy gyer-mekről kellett gondoskodnunk, akiket igyekeztünk a ferences gimnáziumban kapott értékek szerint nevelni. Mind a négyen a szentendrei Ferences Gimnáziumban érettségiztek, és lányaink onnan kapták férjüket. Pályá-juk különböző, az élet nem könnyű ma sem. Nagy örömünkre 16 unokánk van és ez újabb kihívásokat ad számunkra.

Visszatekintve, úgy érzem, hogy a nehéz kezdetek után bőségesen megáldott bennünket az Isten. Ezt kí-vánom Mindnyájunknak!

Ott folytattuk a beszélgetéseket, ahol 10 éve abbahagytuk...

Augusztus 9-én tartottuk 10 éves osztály-találkozóinkat. Sajnos 5-en nem tudtak eljönni, de egyikük kivételével mindenkit sikerült le-galább e-mailben elérni, így majdnem minden-kiről kaptunk hírt. Hirtelen sok lett az apuka és a külföldi munkatapasztalat..., szóval az érettségi óta sok minden történt velünk. Azt hi-szem, a többiek nevében is írhatom, hogy na-gyon jól sikerült a találkozó, és nemcsak a szer-vezés miatt, hanem egymás miatt is.

Ahogy többen mondogatták, ott folytat-tuk a beszélgetéseket, ahol 10 évvel ezelőtt ab-bahagytuk, talán a stúdió terem hozta ki ezt belőlünk, ahol összegyűltünk. A Franka falai biztosan álltak, és a sok változásban, ami az életutakban végbement, nyugalmat adott egy rö-vid időre. Ha valamit, akkor ezt egészen bizto-san nem gondoltuk volna a ballagáskor, ami-kor már annyira menni akartunk tovább. A programunk nagyon összeszedett volt, bő há-rom óra alatt mindenki tudott mesélni magá-ról. Így a vacsorát sem késtük le, amivel kített magáért a konyha. Vacsora után még egy rövid időre visszatértünk a stúdióba, hogy az érett-ségikor írt 10 éves terveinkkel szembesüljünk, és Gábor testvér még a kilencedikes év eleji iro-mányainkat is előhúzza az íróasztalából. Nem egyszerű felismerni az utunkat a gimnázium vé-gére, és ennyi év távlatából visszanezve csak még súlyosabb, még több mindenre kiható feladatnak tűnik.

Hatalmasat fociztunk a tornateremben, mielőtt szomjasan meglátogattuk volna ked-venc helyeinket a városban. A másnapi misére nem sokan maradtunk, pedig akkor tudtuk meg, hogy az „ások” is ekkor tartották a ta-lálkozójukat. Nem lett volna rossz egy A-B focimeccs, de így legalább nyugodtan aludha-tott Esztergom. Örömmel láttuk, hogy az isko-la sokat fejlődött, és sok sikert kívánunk az új vezetésnek, hogy erőfeszítéseiket áldás kísérje, a Franka jobb legyen, mint valaha!

Sudár István (2004/B)

Örömmel jövünk máskor is...

Köszönetnyilvánítás P. Tokár János igazgató atyának

Minden osztálytársam köszönetét fejezem ki P. Tokár János igazgató atyának, hogy lehetővé tette számunkra az érettségi találkozó Alma Materünkben történő megszer-vezését.

Külön köszönetünket fejezzük ki Kedves Ilona titkár-asszonynak a szervezésben, kéréseink teljesítésében meg-mutatkozó odaadásáért, nagylelkűségéért és az öregdiákok iránti szeretetéért, amiben a ferences szellemről tett tanú-bizonyoságot.

Köszönjük Márk atyának, Vilmos atyának és a többi

ferences atyának, hogy fogadtak bennünket és ott voltak közöttünk. Vencel atyának ezen kívül még azt is, hogy a későn visszaérkezőknek még éjfélutján is biztosította a bejutást az intézménybe.

Köszönjük a személyzetnek (*konyhai dolgozóknak és takarítóknak*), hogy szombaton és vasárnap hat találkozó-s osztálynak biztosították munkájukkal a *kitűnő szállást* és a *finom ételeket*.

A következő öt év múlva eljövendő találkozó örö-mében, szeretettel:

Horváth Sándor (1974/B)

Egy 50 éves érettségi találkozó margójára

„A Temesvári Pelbárt Gimnázium hírnevét, kimagasló sze-repét társadalmunkban és egyházunk világában nem az épület kora, művészeti vagy építészeti értéke, hanem az Alma Matert fenntartó és működtető paptanárok, nevelők életének, tudományos felkészültsége és hatásos nevelési mód-szere jelenti.”

Ezt a gondolatot egyik osztálytársam fogalmazta meg abban az emlékkönyvben, amelyet ez év június 27-28-án megtartott 50 éves találkozóink emlékére iskolánknak készítettünk. Igen. Mi nagyon szerencsés korosztály voltunk, akiket „óriások” eltek, tanítottak. Neveket nem emelek ki, mert úgy érzem méltatlan volna bárkit is ki-hagynom tanáraink közül.

Az osztályfőnöki órán (sajnos már osztályfőnök nél-kül) hallgatva társaim beszámolóját, visszaemlékezéseit, egyre erősebben fogalmazódott meg bennem a gondolat, hogy amit hallok, az nem csak egy öregedő fejjel, a hála és szeretet érzületével elmondott emlék. Valóság, ami az életünk során útmutatást adott a hétköznapi nehéz pillanataiban, hogy és hitünknek, erkölcsi értékeink-nek megfelelő döntéseket hozhassunk.

Hiszem, hogy azok a diákok, akik ma élnek, tanul-

nak ebben az iskolában az 50 éves találkozójukon ugyan-úgy azt fogják érezni, hogy ők egy szerencsés korosztály, mert „óriások” tanították, nevelték őket. Ha ez így lesz és miért ne lenn akkor ez azt jelenti, hogy bár iskolánk kü-lsőleg megújult, igazodott a megváltozott kor követelmé-nyeihez, de a belső értékek, melyeket hitünk és Szent Ferenc élete, tanítása jelöl ki számunkra, az nem változott.

Még egy gondolat talán ráfér a margóra, amit fel-tétlenül szeretnék megfogalmazni. Örömmel, vidáman, mosolyogva jöttünk a találkozóra, otthonosan éreztük magunkat a számunkra nagyon megváltozott, de mégis ismerős falak között. Ehhez hozzájárult az a nagyfokú figyelmesség, gondoskodó kedvesség az iskola dolgozói részéről, amit tapasztaltunk már a találkozó előkészítése során, és ezt éreztünk az iskolánkban töltött két nap alatt is. Köszönet érte!

Ez a „láthatatlan” munka elengedhetetlen feltétele annak, hogy a hétköznapi is ünneppé váljanak.

„Ehhez a munkához kívánok egykori iskolámnak erőt, türelmet, boldog kisdiákokat és ugyanannyi mosollyal, szere-tettel visszatérő öregdiák (Emlékkönyv)

Marton György (19 Humán)

50 éve hangzottak fel egyik ballagási nótánk fenti gondolatai. Valóban, gyorsan továtűnt felnőtt korunk fél évszázada. 2014. június 28-án az egykori 47 osztály- és tanuló társ 20 meghívottja közül „18 szív összehozta egymást” Alma Materünk ódon falai között. Istennek legyen hála azért, hogy megérhettük! Két hét után most döbbenek rá: az emelkedett hangulattól mentes, szolid összefoglalásunk magyarzata a felettünk elszállt idő alatt átélt megannyi testi-lelki megpróbáltatás lehet... Úgy érzem, Tompa Mihály sorai ide kíváncsozunk:

„...A bokorban itt az ősi fészek,
Mely növelte könnyű szárnyakat;
Megpihenni most is abba tértek,
Bár a fellegek közt járjatok!...”

Az 5 évvel ezelőtti érettségi találkozónk óta sajnos hatan távoztak az élők sorából, és így 20-ra emelkedett az égbe költözötték száma, akikről a kápolnában Lukács András plébánossal együtt celebrált szentmisén Dr. Petrasevits Dénes görögkatolikus parókus – az elhunytak keresztnevének felsorolásával – emlékezett meg. Ha azt a 7 tanuló társat nem számítom, akikről semmi információnk nincs, akkor 50 év alatt pontosan 50 százalékunk nem érte meg ezt a jubileumi napot... Hetvenedik életévünkhöz közeledve ne csak hamvazószerdán, hanem minden nap gondoljunk erre.

Tanáraink, prefektusaink közül P. dr. Frajka Félix kivételével, akinek tavaly augusztus 25-én tartott gyémántmiséjén volt szerencsém osztályunkat képviselni, már valamennyien birtokba vették az Atyaisten áldottaiként a világ kezdetétől nekik készített országot. Szíveinkben hálaival gondolva rájuk mind a szentmiseáldozatban, mind a kriptában imáinkba foglaltuk őket.

Seneca bölcs mondását (Non scholae, sed vitae discimus) ismertük is annak idején, nem igen vettük komolyan... Pedig nagy tudású, lelkiismeretes pedagógus-szerzetesek gyarapították ismereteinket. Hogy csak néhányukat említsem a teljességre való törekvés nélkül: P. Aladár apologetika-tanítása, Isten létezésének bizonyítása; P. Sándor („Sinci”) következetesen szigorú matematika-oktatása („Ja fiam, az alapok!”); P. György és P. Félix sikeres egyetemi felvételinkben jelentős szerepet játszó ábrázoló geometria és fizika tudásának átadása, valamint a Középiskolai Matematikai Lapok feladatai megoldásának szorgalmazása (Milyen büszkék voltunk, ha valamelyikünk nevén kívül még a fényképe is benne volt.); Mészáros tanár úr és P. Gergely („Kocka”) latin, illetve Csányi tanár úr („Kükü”) és P. Kálmán („Bitte”) német nyelv alapjainak „lerakása”.

Kékesi tanár úr („Keki”) nemcsak markáns egyéniségével, hanem a diákok sporttehetségének felismerésével és fejlesztésével tette nevét felejthetlenné (Mens sana in corpore sano – Ép testben ép lélek). A városi és megyei

bajnokságokon elért sikerek pedig iskolánk jó hírnevét öregbítették. Persze mindehhez elengedhetetlen volt a „szeren lógók” vívótörrel való „noszogatása” vagy a szigeten az iskolától a Kutyaszorítóig tartó monoton „maratonik”. A békaügetések viszont már-már levezető mozgásnak tűntek... Az évszaktól és időjárástól független, rendszeres reggeli „csukló” az udvaron, majd azok végén a negyedik emeleti mosdók fémvályú fölött felsőtestünkre folyó hideg víz valóban edzetté tett bennünket. Ha néha valaki a 2. emeleti betegszobára került, nem ez volt az oka.

Tempora mutantur, et nos mutamur in illis (Az idők változnak és velük változunk mi is). Hol van már a 80 személyes negyedik emeleti hálószimla ágyakkal? És az ebédlő szekrényei, ahová a várhatóan hazai „pakkok” értékes maradványait rejtettük? Ki emlékszik még a tornaterem feletti kukoricatárolóban végzett „köz munkára” vagy a Basa utcai „disznológára” és a gombatenyésztésre? P. Tornyos Kálmán Land Roverje ugyan melyik „rozsdamentőben” alussza álmát, vagy talán OT (Climax) rendszámmal egy műgyűjtő birtokolja? Vajon hová került a 2. emeleti betegszoba melletti kápolna barokk oltára?

A kvadrum (belső udvar) is teljesen megújult, a galambitatót kezében tartó Szent Ferenc látható megelégedésére! Rá sem ismerni már az egykori szigeti sportpályára, az öltöző előtti kistribünről végigszurkolt focimeccsek, atlétikai versenyek, testnevelési óráink színhelyére. Hála Istennek, az újra a Franka tulajdonába került komplexum ma már modern öltözőkkel, gondnoki lakással, csónakházzal, teniszpályákkal, egyszerű szállás-lehetőséggel rendelkezik, így méltó helyet kapott az egykori igazgatónk nevét viselő Hajdú Antal Ferences Diáksport Egyesület is.

Verba movent, exempla trahunt (A szavak megindítanak, a példák húznak). Őszinte hálaival gondolunk vissza P. Hajdú Antal igazgatónkra, P. Csontos Oszkár rektorra, P. Fodróczy Béda osztályfőnökünkre, P. Tarcza Aurél és P. Bozóki István prefektusainkra és azokra is, akiket most név szerint nem említettem. Mindegyikük Isten kegyelméből felénk áradt szeretetért, épülésünk javát szolgáló jó szavukért, példaadó életükért, de annak idején talán nehezen elviselt atyai szigorukért is adja meg nekik a Mindenható az örök boldogságot!

Szeretettel emlékezünk a későbbi igazgatókra, P. Reisz Pálra és P. Tokár Jánosra, valamint Kedves Ilona titkárra és a konyhai és takarító személyzetre is, akik találkozóink és a Franka Napok alkalmával mindig jó szívvel fogadtak és segítségünkre voltak. Isten fizesse meg jószágukat!

Soli Deo gloria! (Egyedül Istené a dicsőség) Amit kaptunk, és amit elértünk életünkben, csak az Úrnak köszönhetjük. „Célunk a béke, tettünk mindig a jó, Isten kezében élni de jó!”

Csaba László (1964/real)

Ha nyár, akkor vitorlázás! Hála Istennek a nyári vakáció egyre több frankás diák számára már-már szinte elképzelhetetlen vitorlázás nélkül. Ennek köszönhetően évről évre egyre több jelentkező van a nyári vitorlázásborokba. Ami nem is csoda, hiszen ki ne szeretne jó társaságban a Balaton hajjait szelve egy felejthetetlen élményt szerezni?!

Így kezdtük mi is annak idején, szinte nem volt olyan nyár, hogy ne hajóztunk volna a Balcsin, idén azonban sikerült felülmúlni ezt, ugyanis lehetőségünk nyílt kipróbálni a tengeri hajózást. Árpád atya és János atya Svájcban egy magyar közösség lelkipásztori szolgálatát látják el az itthoni teendőjük mellett, ott ismerték meg későbbi kapitányunkat, Mercz Lászlót, aki a tengeri és óceáni rádiózás nagy szaktekinétye. Amolyan igazi ízig-vérig hajós ember, vagy hajós nyelven egy „vén tengeri medve”. Nem melleleg oszlopos tagja annak az egyesületnek, akik felújították az 1913-ban Helena névre keresztelt kétárbocos fahajót.

László meghívott bennünket egy teljes hétre a 101 éves Helenára. A hajó szerkezete és fedélzete egyaránt fából készült, belseje jól felszerelt, konyhai és tisztálkodási lehetőséggel, hálófülkékkel és egy profi navigációs rendszerrel. Szóval így kezdődött a mi nemzetközi kalandunk: a horvát tengeren, magyar legénységgel, (többek közt) francia állampolgárságú kapitánnyal egy svájci felségjelzésű hajón.

Július 4-én hajnalban indultunk Magyarországról egy nagyon jó kis csapattal, 11 fővel. A cél Dubrovnyik volt. Körülbelül 12 órás út után szerencsésen megérkeztünk, és a város falait átlépve az első épület az óvárosban, a ferences templom és rendház volt. Első este az itteni atyák vendégszeretét élvezhettük, vacsora után tettünk egy kis esti sétát a városban és a kikötőben, ami teljes mértékben egy olasz kisváros hangulatát idézte. Természetesen ez nem véletlen, hiszen sokáig olasz fennhatóság alatt állt a terület. Másnap délből, miután feltöltöttük a víz- és üzemanyagkészletünket, vízre szálltunk.

Dubrovnyikból Mljet szigetére hajóztunk, onnan tovább Korculára, aztán Vis, majd Hvar szigetén kötöttünk

ki. Ez utóbbi szigettel elértük a hajókirándulásunk legészakabbik állomását. Onnan két megállóval tértünk vissza az „anyakikötőbe” Dubrovnyikba. Mondhatni, hogy a Jóisten kiemelten figyelt ránk, hiszen az időjárás kapcsán is igazán szerencsésnek mondhattuk magunkat. Amilyen idő csak elképzelhető egy igazi vitorlázáshoz, abban nekünk mind részünk volt. A szélcsendes, tikkasztó hőségben fürdőztünk és ugráltunk, ha szél volt döntöttük a hajót és a tengervíz mosta az oldalablakokat, de hajóztunk esőben, sőt még éjjel is. Az egyik nap még egy nagy viharba is belekeveredtünk. A 3 méteres hullámokat meglovagolva, miközben páran a tengeri betegségünkkel küszködtek, próbáltuk reffelni (vitorlafelület csökkentése) a vitorlákat – sikerrel!

Napjaink javarészt vitorlázással teltek, de a helyi látványosságokra is szakítottunk időt. Leírhatatlan az a látvány, ami egy mézskőből épült horvát kikötővároskába történő behajózásakor fogad, és nem sok ahhoz fogható van, mikor leszáll az ember a hajóról és egy hideg fagyit nyalva papucsban végigcsoszog a történelmi városok utcáin. Ezt elég nehéz, sőt szinte lehetetlen leírva visszaadani, ezt látni kell és átélni!

Az ilyen „fárasztó” napok után az esték többnyire beszélgetéssel teltek a fedélzeten, és higggyétek el, az esti elalvással sem voltak problémáink, a hajó szépen álomba ringatott mindenkit.

Felkészülve indultunk, sok konzervet és mirelit élelmiszert vittünk magunkkal, hogy tudjunk a hajón főzni, de megkóstoltuk a helyi specialitásokat, ettünk halakat és tengeri herkentyűket is. Szóval felcaptunk hajószakácsnak, deckes embernek, akik a fedélzetet súrolják, felváltva kapitánykodtunk és navigáltunk, igazi tengeri matrózokká váltunk ez alatt az egy hét alatt. Felejthetetlen élmény volt, ami végigkísér majd minket egy egész életen át, ez egészen biztos. A vitorlázás szerelmeseinek csak annyit tudok mondani, ha tehetik, ki ne hagyják a tengeri vitorlázást a bakancslistájukról!

Ezúton szeretnék a csapat nevében köszönetet mondani Árpád atyának, Mercz Lászlónak, Pityu bácsinak és (Szitás) Feri bácsinak az együtt átélt élményekért.

Ki...ter (2006/B)

Nyári kirándulások és vitorlástáborok

2014-ben immáron 8. alkalommal indult el a ferences gimnázium diákjainak a vitorláztatása a Balatonon. A vezető és kivitelező ismét Árpád atya volt, aki az Oriont (50-es cirkáló) kormányozta. A két másik hajó, Szent Antal (40-es cirkáló) és a Veronika (25-ös Jolle) kormányzását a Veronika (25-ös Jolle) kormányozta. Az időjárásal igazából egyik csapatnak se volt szerencséje, de mindenki sikerrel vette az akadályokat, kivéve egy esetet, amikor egy nagyobb hiba folytán a flotta legkisebb hajója, a Veronika felborult és elsüllyedt. Szerencsére senki sem sérült meg, és még a hajó is megúsza kisebb sérülésekkel. Majdnem minden turnusnál volt olyan nap, amikor esett az eső. Ez nem volt túlságosan jó, de vitorlás szemszögből nézve az eső néha komolyabb viharral és széllel jött, ami tudott meglepetéseket okozni. Mind-

egyik csapat megjárta Balatonfüredet, ugyanis az az egyik legkedveltebb állomása a túráknak. A négy túrából két csapat volt igazán szerencsés, akik élvezhették a Keszthelyi-medence friss nyári szellőjét is. Minden kikötőben szívesen fogadtak minket, sőt volt ahol már tavaly óta vártak minket. Mindenhol kérdezték, hogy honnan jöttünk, kik vagyunk, mert még nem

láttak ennyi fiút egyszerre, akik ennyire fegyelmestek, segítőkészek és udvariasak lettek volna.

A túrák alatt általában magunknak főztünk, vagyis Árpád atya főzött nekünk. Általában jókat ettünk, de az 5. nap után, amikor ismét előkerültek a hajókból a Röstik (svájci krumplis étel), már páran húzták a szájukat.

Szeretnénk ezúton is megköszönni Vilmos atyának a sok segítségét, hogy amikor visszaértünk a Honvéd üdülőbe a túrák végén, mindig várt minket főtt étellel, amit jó szívvel fogadtunk.

A 2014-es frankás vitorlázás röviden és tömören ennyi volt, köszönjük mindenkinek a segítségét és támogatását, reméljük, hogy még sokszor lesz ilyen fantasztikus nyarunk, és hogy még sok frankás fogja élvezni az iskolai hajóflottát.

Olaszy Barna (12/A)

Az iskolának még éppen csak vége lett, amikor két nappal a szünet kezdete után kis csapatunkkal elindultunk Erdélybe kirándulni. A túrát István testvér szervezte, valamint kísértőtanárnaként még velünk tartott Barnabás testvér is. Összesen kilencen mentünk. Öt

napot töltöttünk a civilizációtól teljesen elzárva, éjszakánként sátrakban aludva, medvék és különböző ragadozó állatok között. Éjszakai vonatkozás után értünk Sepsiszentgyörgyre, onnan pedig az Ojtozi-szorosig buszoztunk. Innen kezdődött a túránk. Az első nap 23 km gyaloglás után az 1640 méter magas A Nagy Sándor-csúcs alatt táboroztunk le. Az idő-

járás nem volt túl kegyes hozzánk, de ez a túra egészéről elmondható. Volt olyan, hogy gyönyörű napsütésben gyalogolhattunk, máskor viszont hatalmas ködben és szakadó esőben kellett mennünk. Második napunkon az Úzvölgyébe ereszkedtünk le. Sajnos egész nap megállás nélkül szakadt az eső, ezzel jelentősen megnehezítve a haladásunkat. Sötétedésre éppen hogy csak leértünk a völgybe, ahol egy patak partján táboroztunk le, így viszonylag kényelmes éjszakánk volt. Másnap semmiféle nagyobb akadályba nem ütköztünk, végig a völgyben, erdőkitermelő úton haladtunk. Nem várt segítők is akadtak: egyszer a hátizsákjainkat vették el egy darabig dzsippel, a nap végén pedig egy traktorral utazhattunk. Estére már a Csíki-havasokban éjszakáztunk, ezzel jelentősen behozva a lemaradásunkat. A negyedik napunk végén már a Gyimes-hegységben éjszakáztunk, a túra utolsó napjára pedig csak az ereszkedés maradt, sajnos ismét esős időben.

Összesen 130 km-t tettünk meg napi 8-10 órát gyalogolva. Csíkszentdomokosra ereszkedtünk le, ahol István testvér barátai szállásoltak el minket egy éjszakára. Másnap korán reggel indultunk Marosvásárhelyre, ahol kipihenhattuk magunkat a Dévai Szent Ferenc Alapítvány házában, és finom ebédet is kaptunk. Este 7 órakor indultunk vissza Budapestre repülővel, az időeltolódás miatt ugyanekkor szálltunk le. Fáradtan, elcsigázva, de új élményekkel és tapasztalatokkal gazdagodva értünk haza.

Lendvai Bálint (10/A)

Július 27-én az osztályból tizenketten Balatonakarattára érteztünk, hogy nekivágjunk első közös vitorlás túránknak. A kapitányaink mind frankás öregdiákok voltak, így hamar megtaláltuk velük a közös hangot. A túrát természetesen Árpád testvér

vezette. Másnap reggel elindultunk és a jó szélnek köszönhetően egészen a Badacsonyig jutottunk, ahol egy kedves osztálytársunk szülei megvendégeltek minket finom vacsorával. Az azt követő nap egy már jól megszokott frankás szalámi kenyeres reggelivel indítottuk a napot, melynek végén Keszthelyen kötöttünk ki. Közben a szigligeti vár alatt edzettünk a déli napsütésben. A harmadik napunkat részletesen bemutatjuk, a negyediket a csodás Balatonfüreden töltöttük, pizzás vacsorával és tetővel a fejünk fölött. Az ötödik napon visszaértünk Balatonakarattára, ahol másnap a Ferences Vitorlaskupán vettünk részt. Ezzel a versennyel zártuk a táborot, mely sok izgalmat és örömet tartogatott számunkra.

Az egyhetes tábor legizgalmasabb, viharral teli napja a Keszthelyről Balatonlellegig tartó útszakasz volt. Amikor felébredtünk a szabad ég alatt töltött éjszakánk után, már láttuk, éreztük a levegőben, hogy ez nem egy átlagos, szél nélküli nap lesz, mint az azelőtti fürdészel, pihenéssel és napozással töltött napok. Mikor lementünk a hajókhoz és megláttuk a Balatont, a színét és ahogyan hullámozik, rájöttünk, hogy a megérzésünk nem csalt, jó kis nap elé nézünk. Briliáns manőverezésünknek köszönhetően sikerült tizenöt perc alatt elindulnunk. A két cirkáló, a *Szent Antal* és az *Orion* hamar a nyílt vízre futott. A sráccal körbenéztünk és láttuk, hogy rajtunk kívül senki sincs a vízben, így hát kicsit megrémültünk. A szél olyan erővel kapott bele a vitorlába, hogy Árpád testvér kiadta a parancsot: „Készüljünk a reffelés!” A hajó suhant, s úgy megdőlt, hogy az oldala már a vízben volt. Ekkor jött a reffelés. Kiálltunk a kabin tetejére, a hajó dőlt, a víz felcsapott ránk, kapzskodni pedig csak a bummban tudtunk. Ennek köszönhetően nem volt adrenalin-hiányunk. A reffelés sikerült, mi pedig a fiúkkal nyugodtan kiülhettünk az *Orion* oldalára, hogy a felcsapó hullámoktól csuromvizesek legyünk. Mire megérkeztünk Balatonlellegre, már szárazak voltunk és

éhesek. Kikötöttünk, vacsoráztunk, majd megint bőrig áztunk, de ezúttal az eső miatt. Az éjszakát a hajókban töltöttük, kicsit túlszűfoltan, húszan voltunk két hajóra. Így zártuk le ez az élményekkel teli és vizes napot. Kapitányok voltak: Kovács Bartos Bálint, Guba Kristóf, Orbán Márton, Kiss Péter. Túravezető: Árpád testvér.

Ádám Levente és Gogán Kristóf (10/B)

Ez év nyarán egy nem mindennapi utazásban lehetett részük azoknak, akik a három ferences iskolában meghirdetett Kelet-török körutazásra jelentkeztek. Buszos utazásunk nem csak km-ben volt hosszú (6700 km), hanem időben is, a 12 napos út alkalmával több éjszakát kellett a buszon

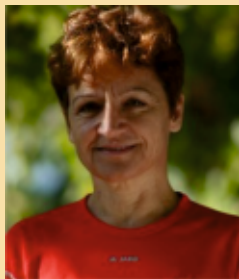
tölteni, ami mindenkit kellőképpen lefárasztott. Mindezeket ellensúlyozta a terület, amit meglátogattunk. Általában a nyugati turisták, ha Törökországba látogatnak, nem merészkednek Ankarától keletre, inkább a délnyugati görög emlékekben gazdag régiókat keresik fel. Mi ezzel ellentétben bmerészkedtünk a „keleti térségbe”. Me glátogattuk a pontuszi királyság első fővárosát Amasya-t. Következő programunk már a hettita birodalom fővárosának, Hattusaşnak felkeresése volt, ahol egy egész délelőttöt töltöttünk a romvárosban. Ezek után még keletebbre mentünk: Tokat vára következett, majd a Selyemút egyik fővárosa, a gyönyörű Sivas. Másnap reggel már a 2150 méteres Nemrut Dağı-n ébredtünk, ahol Kommagéné letűnt államának kőszobrait tekintettük meg. Innen legyalogoltunk az ókori Arsameia-ba, Kommagéné nyári fővárosába. Este

egy bravúros kompátkeléssel keltünk át az Euphratesz másik partjára, az éjszaka már kurd nomádoknál volt Sanliurfa megyében. Egyébként innen 80 km-re van Diyarbakir, a kurd főváros, ami jelenleg nem üzemel „fővárosként”, mert Kurdisztánon manapság 4 állam „osztózik”. A nomádok után megtekintettük Haran-t, Ábrahám városát, amely méh-kasszerű házairól híres, este már Áb-

rahám barlangjában jártunk és a „Szent Ponty életmentő medencéi” mellett kóstoltuk a híres és csípős urfakebapot. A szír határtól nyugatra vettük az irányt és levezetéképpen egy másfél napos túrára mentünk az Ala-hegységbe (Torosz-hegység). Itt a bátrabbak 3300 m-ig kapaszkodtak fel. A körút utolsó nagy állomása Kappadókia volt, ahol látogatást tettünk a Cavusin-ban, túráztunk a Galamb-völgy és a Szerelem-völgy tündérméhenyei között. Végül az Ihlara-völgy megannyi ókeresztény kolostorával búcsúztunk Kappadokiától. Ezután egy rövid megálló következett Kónyában a keringő der-visek városában, végül Isztambulban felkerestük azokat a helyeket, amelyek odafelé az első nap nem tudtunk meglátogatni. A 45 fős csapat fáradtan, de élményekkel gazdagodva tért haza.

Fr. Fejes István

Új tanárunk: Gyóni Erika

Gyóni Erika vagyok, az ideai tanévtől német nyelvet tanítok a Frankában. Az érettségi után német ösztöndíjra felvételiztem. Az első diplomámat tehát Németországban

szereztem. Utána Budapesten dolgoztam a Pénzügyminisztérium Szervezési Intézeténél közgazdászként, de megszülettek a gyerekeim és visszaköltöztünk Esztergomba. Szabadidőmben mindig némettanítással foglalkoztam, az akkori nyelviskolából elhívtak a Szent István Gimnáziumba, ahol azután több mint két évtizedet dolgoztam. Közben elvégeztem Szegeden a német nyelv- és irodalomtanári szakot. Szabadidőmben olvasok, összejövünk a barátainkkal, sokat beszélgetünk, de talán legfontosabb a sport. Tagja vagyok az Esztergomi Futóművek Egyesületnek. Szeretek futni, biciklizni, járok úszni. Ez az egyesület nem csak kilométereket fut, járunk külföldi utcai futórendezvényekre, csinálunk más közös programokat is, színházba megyünk, vagy túrázunk, esetleg bográcsozunk, biciklitúrákat szervezünk vagy csak összejövünk beszélgetni.

Gyóni Erika

Köszönetek:

Zichy Frigyes 2014-ben elhunyt öregdiákunk lányának, Beatrixnak halás köszönetünket fejezzük ki a gimnázium és a szociális otthon részére adott tisztítószert adományáért. Isten fizesse meg jószágát!

Dr. Percze László (1970/A) évről évre gyümölcsadományokkal látja el intézményünk konyháját. Külön köszönjük, hogy kapcsolatrendszerén keresztül hozzásegített a Berkenye Hűtőház által adományozott prémium minőségű alapanyagokhoz.

Főtisztelendő Süllei Lászlónak (1986/B), aki a 11/B osztályt nagy szeretettel fogadta a Mátyás-templomban.

Szabó Pál (1964/humán) adományaiért.

Hirdetések:

Isten, ki minden javak bő kútforrása, kegyelmével megőrzött papi szolgálómatban, amelyre Tóth László püspök atya szentelt fel 1989. június 24-én – olvasható P. Szabó József OFM ezüstmisés meghívójában.

Dr. Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek június 14-én, szombaton 10.30-kor az esztergomi bazilikában kezdődő szentmisében pappá szentelte Lakatos Bencét (2006/A) és állandó diakónussá Kuzmányi Istvánt (1996/B).

Október 4-én, Szent Ferenc atyánk tranzitusán Elmer István (1970/B) ferences öregdiák, újságíró ünnepi elmélkedést tartott. Az ünnepség végeztével 36 fő 9/B osztályos tanuló és 30 fő 7/A osztályos diák tűzhetette fel iskolánk jelvényét.

A közelmúltban rangos állami kitüntetést kapott Kukoda Nándor (1959/humán) öregdiákunk, a Séd-Coop 2000 Zrt. elnök-igazgatója.

A Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetést dr. Navracsics Tibor miniszterelnök-helyettes, közigazgatási és igazságügyi minisztertől vehette át a gazdasági életben végzett innovatív tevékenységéért, illetve a civil szervezetek és a kulturális élet támogatásában betöltött jelentős szerepéért.

(Forrás: vehir.hu)

Felhívások:

Az Öregdiákegyesületi tagdíj és a Franka-lap éves díja: 2.700 Ft/fő/év. Kérjük az öregdiákokat, hogy akik még nem fizették be a 2014-es évre vonatkozó tartozásukat, a mellékelt csekken rendezzék ezt. A több alkalommal fizetőknek külön köszönet és hála!

Adományokat a SZENT MIHÁLY ALAPÍTVÁNY javára lehet befizetni. Célja: szegény sorsú, nagycsaládos vagy árva, kollégiumi ellátásban részesülő gimnáziumi tanulók segítése tanulmányaik végeztéig. Számlaszám: 12025000-00134061-00100006

A 2015-ös évre vonatkozó érettségi találkozók időpontjait a Franka-lap karácsonyi számában közöljük.

A pesti ferences templomban minden vasárnap este 8 órai kezdettel várja szentmisére P. Komáromi Előd OFM az Esztergomban végzett ferences öregdiákokat.

Nyílt napok időpontja: 2014. november 15. és 22., valamint december 6. Mindhárom alkalommal a programok 9.00 órától kezdődnek, amelyre a most hatodik és nyolcadik osztályos fiúgyermekeket várjuk szüleikkel együtt. Érdeklődni lehet Kedves Ilona iskolatitkárnál a +36 (33) 898-098 vagy +36 (33) 631-554-es telefonszámokon, munkanapokon 7-15 óra között.

Elhunytak:

P. Németh Paszkál ferences szerzetes (1947)

P. Szita Teofil ferences szerzetes

Főt. Hollai Antal (1976/A)

dr. Hende Tamás (1948)

Főt. Bodnár István (1956)

Zichy Frigyes (1956)

Szekeres Gábor (tanulótárs, 1968/R)

dr. Petrsevits Dénes görögkatolikus főesperes

In memoriam:

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy Németh Paszkál ferences szerzetes, öregdiák, 2014. július 4-én Esztergomban elhunyt. 15-én kísérték utolsó útjára Pápán, ahol közvetlenül az első igazgatónk, Weiss Richárd atya mellé temették.

P. Németh Paszkál Székesfehérváron született 1927. augusztus 14-én. Az 1950-es főslozlatás előtt egyszerű fogadalmas testvér, majd a kommunizmus ideje alatt világi hívőként élt. 1999-ben újrakezdi a noviciátust Sümegen. 2000-ben Budapest-Ferenciek terén főiskolai hallgató és sekrestyés. 2003-tól Sümegen főiskolai hallgató. 2004. december 4-én kötelezte el magát véglegesen a ferences rendben. 2005-ben ugyanitt a FVR asszisztense és a ház előjárója. 2006-tól vikárius (házfőnök helyettes), ökonómus és templomi kisegítő.

(magyarkurir.hu)

Életének 86. évében, július 26-án szólította nővérünk, a testi halál. 1928. november 1-jén született a Nógrád megyei Héhalomban. Szécsényben, 1948-ban öltötte magára a ferences habitust, Gyön-gyösön és Esztergomban végezte a teológiát. 1952. szeptember 8-án tett Esztergomban örökfogadalmat, és ugyanitt szentelték pappá 1953. augusztus 23-án.

Az esztergomi ferences gimnáziumban 1954-től prefektus. Nevelt, és közben emberfeletti áldozatot vállalva munka mellett végezte az egyetem, segített mindenhol és mindenben, hogy a rendi munka hiányt ne szenvedjen. A rend minkét gimnáziumában tanított 1990-ig. 1991-től a gyöngyösi plébániát vezette, 1997-től a Margit körúti rendház gárdiánja, 2000-től a rózsadombi Tövis utcai templomban, 2001 és 2011 között pedig a Margit körúton volt lelkipásztor.

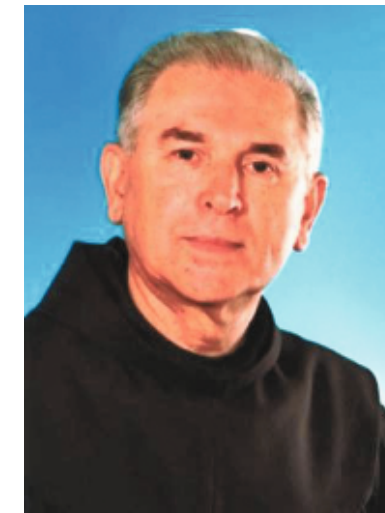
Mindig optimizmus, jószívűség, meg nem alkuvás, a küzdelmek vállalása, a rábízott közösség feltétel nélküli szolgálata, a világ egyértelmű, átlátható és kibogozható szemlélete jellemezte. Így vált sokak számára irgalmas lelki atyává, bátorító testvérré, nyugodt, kiegyensúlyozott előjáróvá.

(Ferences Rendtartomány)

P. Németh Paszkál

P. Szita Teofil OFM

M. Ulrich Jusztina

A Páli Szent Vincéről Nevezett Sztatmári Irgalmas Nővérek a testvéri szeretet mély megilletődésével tudatják, hogy Ulrich Janka M. Jusztina rubinfogadalmas nővér az esztergomi ferencesek 40 éven át hűséges munkatársa életének 93-dik, szent fogadalmának 70-dik évében az Isteni Jegyes hívására az örök hazába költözött Esztergomban, 2014. június 23-án. Krisztusban egyesült testvéri imájukat kérjük, hogy mielőbb hallhassa az Úr hívó szavát: „Jöjj, hű szolgálóm, menj be Urad örömébe!”

